

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kuttner_Henry-Tak_nashledanou.PDB](#)

PDB Name: Kuttner_Henry-Tak_nashledanou

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 21.3.2003

Modification Date: 21.3.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Tak nashledanou

Henry Kuttner

Starej Yancey byl nejspíš ten nejhorší chlap na světě. Nikdá jsem neviděl nikoho tak úplně, tak docela, tak do mrtě, tak do morku kostí a do posledního chloupku prolezlýho špatností. To, co se mu stalo, mně připomíná, co mně jednou vykládal jeden chlápek, to už je dost dávno. Zapomněl jsem, jak se menoval - snad Ludvík, nebo možná Tamerlán - no a ten jednou povídá, že by chtěl, aby svět měl jenom jednu hlavu, aby ji moh useknout.

S Yanceym byl ten trabl, že to už dopracoval tak daleko, až si myslel, že každej na světě de po ňom, a ať se propadnu, esli to nebyla pravda. No a to byl fakt velkej trabl, dokonce i pro nás Hogbeny.

Jo, Yancey byl špína chlap, to zas jo. Vona celá Tarbellovic rodina nebyla v okolí nijak extra voblíbená, ale Yancey, ten dokázal durchumdurch votrávit i je. Bydlel sám v jednopokojový boudě za Tarbellovic barákem a nikoho si nepouštěl k tělu.

Asi tak před deseti rokama bylo ňáký nový sčítání nebo co a dopadlo to tak, skrz ňáký právní vobezličky, že Yancey musel dokázat, že má na ty svoje pozemky vydržený právo. A musel to dokázat tím, že tam bude rok žít nebo ták něco. Ňák tou dobou se pohádal se svojí ženou a vystěhoval se za hranici pozemku, a prohlásil, že to celý nechá klidně spadnout do klína státu, jemu že je to šmafů, a že to rodinku aspoň naučí. Věděl, že jeho žena má vedle záhonu s tuřínama tajnej sklad na chlast a že se bojí, že jí to vláda zabaví...

Jenže dopadlo to tak, že vo tu půdu stejně nikdo nestál. Byla samej kopec a taky samý kamení, ale Yanceyho žena se pořád bála a prosila Yanceyho, at' se vrátí, jenže to von špína zas né.

Yancey Tarbell to tam v ty svý boudě nemoh mít nijak zvlášť pohodlný, jenže von byl stejně krátkozrakej jako zlej. Po náký době paní Tarbellová umřela na ránu do hlavy vod kamene, co házela do kopce nahoru na tu boudu, jenže von se jeden vodrazil zpátky na ni. No tak zbylo už jen vosum Tarbellovejch kluků a Yancey. Jenže ten zůstal stejně tam, co byl.

Moh tam zůstat, dokud by nenatáh bačkory a nevodebral se do slávy věčný, jenže Tarbellové se do nás začali navážet, a fest. Snášeli jsme to, co jsme nejdýl mohli, jako že se nám nemůže nic stát. Akorát strejda Les, co u nás byl na návštěvě, povídá, že už toho má dost, vylítnout dycky jako křepelíčka dva nebo tři kilometry do vejšky, když za křovím práskne flinta. Ty díry v kůži se mu celkem rychle hojily, ale von tvrdil, že se mu z toho točí hlava, že tam nahoře je moc řídkej vzduch.

No, tak to šlo nákej čas, a nikomu se nic nestalo, což těch vosum Tarbellovejch kluků asi našťvalo. Tak jednou v noci přišli všichni pohromadě s flintama a vlámali se nám do baráku. Ale my vo žádný trable nestojíme.

Strejda Lem - to je dvojče strejdy Lese, akorát že se narodil o dost pozdějc - ten už se uložil k zimnímu spánku někde v dutým stromě, takže ten z toho byl venku. Ale malýho, pánbů mu žehnej, je už dost těžký nosit, však už mu je nákejch čtyři sta let a na svůj věk je dost velkej - tak sto padesát kilo, řek bych.

Mohli jsme se všichni schovat nebo na chvíli zmizet dolu do Piperville, jenže na půdě byl děda, a já mám celkem slabost pro toho malýho pofresora, co ho chováme v láhvi. Nechtěl jsem ho tam nechat, protože láhev by se v tý mele mohla rozbít, esli bylo těch vosum Tarbellů dost nadrátovanejch.

Pofresor je milej - i když odjakživa plácal nesmysly. Tvrdil, že jsme mutanti - kdoví, co to má bejt - a pořád plácal vo nákejch svejch známejch ménem Chromozómové. Zřejmě si něco začali s tím - pofresor říkal s tvrdým zářením, a měli s nim malý, což prej byly bud' dominantní mutace nebo Hogbeni, jenže mně se to kapku plete s puritánama v občanský válce, když jsme eště bydleli ve starý vlasti. Samozřejmě nemyslím ve vopravdický starý vlasti. Ta se potopila.

No, tak jsme udělali, co nám řek děda, a byli jsme zticha, než těch vosum Tarbellů roztřískalo dveře, a pak jsme se všichni zneviditelnili, i malej. A pak jsme čekali, až se to přežene, jenomže nepřehnal.

Vosum Tarbellovejch kluků nejdřív hodně dupalo a všechno rozbíjelo a trhlo a tak, a pak přišli dolů do sklepa. To bylo dost zlý, protože nás překvapili. Malej byl neviditelnej, jak už jsem řek, a taky ta nádrž, co ho v ní máme, ale tou nádrží jsme holt nemohli šoupat tak rychle.

Jeden z těch vosmi Tarbellovejch kluků do ní narazil a kapánek si naštěpnul kost v holeni. Ten nadával! Mladej kluk by ani neměl nic takovýho slyšet, akorát že děda umí klít líp než každej, koho jsem kdy slyšel, tak jsem se nic nepřiučil.

No - tak von děsně nadával a poskakoval kolem, a z ničeho nic vystřelila brokovnice. Nejspíš mu šla hodně lehce spoušť. To vzbudilo malýho, ten se vyděsil a přišemě zaječel. Zatím jsem teda malýho eště nikdá neslyšel takhle děsně zaječet, a to jsem už viděl pár chlapů, jak zezelenali a rozklepali se, když jenom zabřečel. Náš pofresor nám jednou povídal, že malej řve infrazvukem. Vážně!

No, ale zkrátka sedum z těch vosmi Tarbellovic kluků padlo mrtvejch na jednu hromadu, ani nekvíkli. Ten vosmej byl nahoře na schodech do sklepa, ten se celej rozklepal, votočil se a utíkal. Nejspíš se mu tak motala hlava, že ani nevěděl, kam letí. Než se vzpamatoval, byl na půdě, a tam dupnul rovnou na dědu.

Jenže trabl byl v tom, že děda nám tak moc vykládal, co máme dělat, že sám zapomněl bejt neviditelnej. No a já bych řek, že jeden pohled na dědu toho vosmýho Tarbella načisto dorazil. Padnul rovnou dolu, mrtvej jako šutrák. Fakt nevím proč, i když je pravda, že děda ten tejden nevypadal zrovna nejlíp. Bylo mu zle.

"Seš v pořádku, dědo?" povídám a tak jako jsem s ním zatřás. Vynadal mi.

"Já za to nemůžu," povídám mu.

"Šechďasů!" povídá von jako šílenec. "Co za tlupu blábolivých dutohlavců jsem to zplodil? Postav mě, ty mladý nezvedenče." Tak jsem ho vrátil na ten jutovej pytel a von se párkrát votočil a zavřel voči. Pak povídá, že si kapánek dáchna a že ho nemám kvůli ničemu budit, leda by přišel soudnej den. A myslel to

vážně, to mi věřte.

No tak jsme museli sami vymyslet, co jako máme nejspíš dělat. Máma povídá, že to nebyla naše vina a že nemůžu dělat nic, než těch vosm Tarbellovejch kluků naložit na trakař a vodvážet je zpátky domu, tak jsem to udělal. Moc se mně do toho nechtělo, protože jsem cestou nemoh vymyslet žádný fakt zdvořilej způsob, jak to starýmu říct. A taky máma povídala, ať mu to vyklopím ňák jemně. "I tchoř má svý city," povídá mně.

Tak jsem nechal kolečko s těma vosmi Tarbellovejma klukama za křovím a du do kopce nahoru, protože sem tam viděl sedět starýho Yanceyho. Větral se tam na sluníčku a něco čet. Pořád jsem eště nevymyslel, co mám říct. Tak jsem se tam tak jako pomalu loudal a pískám si Yankee Doodle. Yancey si mě chvílku vůbec nevšímal...

Je to takovej malej, zlej, špinavej chlápek s bradkou. Vo moc víc než metr a půl mít nebude. Na fousech měl tabákový sliny, ale možná, že bych starýmu Yanceymu křivdil, kdybych říkal, že je jenom čuně. Slyšel jsem, že si na ty fousy plivá schválně, aby mu tam litaly mouchy, a ty že potom chytá a trhá jim křídýlka.

Ani se nekouknul, popad kámen a švihnul mi ho kolem hlavy. "Zavři zobák a vypadni," povídá.

"Jasně, jak chcete, pane Yancey," povídám já, protože se mi ulevilo, a že jako du. Ale pak jsem si vzpomněl, že by mě máma pěkně sjela, kdybych ji neposlechl, tak jsem to tak potichu vobešel a koukám zezadu Yanceymu přes rameno, co to čte. Vypadalo to jako knížka. Pak jsem popošel eště kousek, až jsem byl od něj po větru.

Začal se chechtat pod fousy.

"To je fakt pěkněj vobrázek, pane Yancey," povídám.

Chechtal se tak, že ho to nejspíš fakt potěšilo.

"To je, co?" řek mi a začal se bouchat pěstí do tý svý hubený kejty. "Panejo! Jen na to kouknu, jsem celej natřeseněj!"

Nebyla to ale knížka. Byl to časopis, takovej, co prodávaj dole ve vesnici, a byl vtevřenej na jednom vobrázku. Ten chlápek, co ho dělal, fakt uměl malovat. Ne teda jako ten, co jsem ho dřív znal, eště v Anglii. Ten se menoval ňák jako Crookshank nebo Crookback nebo tak, ledaže se pletu. I

No ale tady ten vobrázek, co na něj Yancey koukal, to bylo fakt něco. Byla na něm spousta chlapíků, všichni úplně stejný, a lezli z takovýho velkýho stroje, co mi bylo na první pohled jasný, že nemůže fungovat. Ale ty chlapíci si byli podobný jako vejce vejci. A pak tam byl takovej červeněj tvor s vykulenejma vočima a držel ňákou holku, nevím proč. Fakt to bylo moc pěkný.

"Škoda že se něco takovýho nemůže stát dovopravdy," povídá Yancey.

"To není tak těžký," povídám já. "Akorát tady tu mašinu mají úplně špatně. Na to stačí umyvadlo a pár kusů starýho železa."

"Cože?"

"No ta věc tady," povídám. "Tady tendleten vynález, co dělá z jednoho chlapka spoustu chlapků. Nemají ho dobře udělanej."

"A ty bys to dokázal lepší, co?" nasupil se Yancey.

"Jednou jsme to udělali," povídám já. "Už nevím, vo co tenkrát tátovi šlo, ale dlužil službičku chlapíkovi jménem Kadmos. Kadmos potřeboval spoustu bojovníků a potřeboval je honem, tak to táta zařídil tak, že se Kadmos moh rozdělít na houf vojáků. To nic není. To bych doved i sám."

"Co to blábolíš?" ptal se Yancey. "To nekoukáš na to správný. Já myslím tadydle toho červenýho babouka. Vidiš, co dělá? Uhryzne tady týdle pěkný holce hlavu, řek bych. Vidiš ty kusadla? Ha ha ha. Taky bych chtěl bejt takovej babouk. Sežral bych pěknějch pár lidí."

"Ale vlastní příbuzný byste nesežral, to se vsadím," povídám, protože to byla příležitost, jak mu to šetrně říct.

"Sázet se není správný," řek von. "Dycky plat' svý dluhy, žádnýho se neboj a nikdá se nesázej. Hazard je hřích. Nikdá jsem nesázel a dycky jsem platil dluhy." Zarazil se, podrblal se ve fousech a tak jako vzdychnul. "Až na jeden," dodal a zamračil se.

"A co to bylo?"

"No, jednomu chlapíkovi jsem byl něco dlužnej. Jenže pak jsem ho už nikdá nenašel. Už to musí bejt

trřicet let. To jsem se tenkrát řák namazal a vlez jsem do vlaku. Nejspíš jsem taky někoho vokrad, protože jsem měl paklík prachů, ře by se s nima kůň zadával. Tak mě napadá, ře to jsem nikdá nezkusil. Chováte u vás koně?"

"Ne, pane," povídám. "Mluvili jsme vo vašich příbuznejch."

"Drž zobák," na to starej Yancey. "No, tenkrát jsem se docela poměl." Volíznul si fousy. "Slyšel si někdy něco vo místě, co se menuje New York? Nejspíš je to v řáký cizí zemi. Nikomu tam nerozumíš ani slovo. No ale tam jsem se zkrátka s tím chlapíkem potkal. Moc často si přeju, abysem se s ním zase sešel. Poctivýmu chlapovi jako já se nechce umřít a nezaplatit právoplatnej dluh."

"Mělo vašich vosum kluků řáký dluhy?" ptám se.

Zamžoural na mě, plácnul se po hubený noze a kývl.

"Už vím," řek. "Nejseš ty ten kluk Hogbenů?"

"To jsem já. Saunk Hogben."

"Slyšel jsem vo vás Hogbenech hodně povídat. Samý čarodějnice, co?"

"Ne, pane."

"Já jsem slyšel, co jsem slyšel. Všichni sousedi si vo tom povídaj. řarlatáni, nic jinýho. Vypadni vocud, dělej, zmiz!"

"Dyť já du," povídám. "Jenom jsem vám přišel říct, ře je to fakt smůla, ale ře byste svý příbuzný nemoh sežrat, ani dybyste byl babouk jako na tom vobrázku."

"Takovej eště nenarost, aby mně v tom zabránil!"

"Třeba ne," povídám já, "ale voni se všichni vodebrali do slávy věčný."

Když to Yancey uslyšel, rozchechtal se. Nakonec, když zase popadnul dech, povídá: "Ty určitě ne! Ty parchanti letěli rovnou cestou do pekla, kam patříš. Jak se to stalo?"

"No, taková nehoda," povídám. "Malej jich zabil sedm a děda tak jako dorazil toho vosmýho. Nemysleli to zle."

"Taky se nic nestalo," rozchechtal se znova Yancey.

"Máma se vomlouvá, a co prej chcete dělat s těma tělama? Já musím to kolečko vodvézt zpátky domu."

"Vodvez je. Já je nechci. Jsem rád, ře jsem se ty špíny zbavil," povídá Yancey, tak jsem řek, ře jo, a vyrazil jsem. Ale von pak za mnou křičel, ře si to rozmyslel. Ře prej je mám vyklopit, kde jsou. Esli jsem mu dobře rozuměl, protože se furt strašně chechtal, tak chtěl sejít dolů a kopat do nich...

Tak jsem udělal, co mi řek, a řel jsem zas domů a povídám to mámě, kerá vařila sumce a fazole a taky domácí kořalku. Taky udělala pár vdolků. Byly moc dobrý. Sednul jsem si, ře si zasloužím trochu voddech, a tak jsem si chvilku přemejšlel a bylo mně hezky teplíčko vokolo žaludku. Snažil jsem si představit, jak asi musí bejt fazoli v tom mým břiše. Ale nevypadalo to, ře by něco cejtla.

Nemohlo to bejt ani půl hodiny a na dvoře zaječelo prase, jako by ho někdo kopal, a pak někdo zaklepal na dveře. Byl to Yancey. Jen vlez do dveří, vytáhnul z kaťat kapesník a začal potahovat. Vyvalil jsem voči na mámu. Říct jsem jí nemoh nic.

Táta a strejda Les pili v rohu kořalu a chechtali se. Poznal jsem, ře se dobře bavěj, podle toho, jak se pořád kejšval stůl, co ho měli mezi sebou. Nedotýkal se ani jednoho, ale kolíbal se a snažil se dupnout na nohu nejdřív tátovi a pak strejdovi Lesovi. Voni to dělali v hlavě a snažili se jeden druhýho překvapit. Tak to zbylo na mámě. Pozvala starýho Yanceyho, aby si na chvíli sednul a dal si s náma fazole. Von jenom fňukal.

"Stalo se něco, sousede?" ptala se máma zdvořile.

"No to teda jo," popotáhnul Yancey. "Já jsem hodně starej chlap."

"To určitě jste," na to máma. "Možná ne tak starej jako tady Saunk, ale vypadáte strašně starej."

"Co?" vykulil na ni voči Yancey. "Saunk? Saunkovi není víc než sedumnáct, i když je velikej."

Máma vypadala skoro vedle. "Řekla jsem Saunk?" honem to jako zamlouvala. "Já jsem myslela dědečka tohodle Saunka. Von se taky menuje Saunk." Nemenuje se tak. Dokonce ani děda sám si nepamatuje, jak se původně menoval křestním, vono je strašně dlouhý. Ale ve svý době používal spoustu men, třeba Eliáš a tak. Ani nevím určitě, esli měli v Atlantidě ména - votamtud totiž děda je. Třeba měli čísla nebo tak. Na tom nesejde.

No, tak starej Yancey pořád popotahoval a vzdychal a nařikal, a ře jako my jsme mu zabili jeho vosum

kluků a že je teď na celým světě sám. Jenže před půl hodinou mu to ještě bylo úplně jedno, a taky jsem to řekl. Ale von že mi dobře nerozuměl, vo čem to mluvím, a abysem držel zobák.

"Měl jsem mít víc dětí," povídá. "Eště byli dva kluci, Zeb a Robbie, ale ty jsem jednou střelil. Nelíbilo se mi, jak na mě divně zíraj. No ale vy Hogbeni jste neměli žádný právo mi zabít kluky."

"My jsme to nechtěli udělat," povídá máma. "Byla to víceméně nehoda. Rádi vám to nák vynahradíme, tak nebo tak."

"No s tím právě počítám," povídá starej Yancey. "To se mně zdá to nejmenší, co můžete udělat, po tom, co jste provedli. Mně je jedno, esli moje kluky zabil malej, jak tvrdí tadydle Saunk, a to je lhář. Já si myslím, že jste za to zvodpovědný vy všichni Hogbenové. Ale řekněme, že si budem kvit, když pro mě uděláte takovou maličkost. Vono to není dobrý, když jsou na sebe sousedi naštvaní."

"Klidně pro vás uděláme, co chcete," povídá máma, "když to nebude nic křivýho."

"Nic moc to není," povídá starej Yancey. "Chci jenom, abyste mě rozdělili a udělali ze mě houf, jako myslím na chvíli."

"Hele, vy jste poslouchal Médeu?" povídá táta, kerej byl tak vopilej, že mu to moc mluvilo. "Nevěřte jí. To byl jenom takovej vtip, co zkusila na Pelia. Když ho rozsekali, tak už zůstal mrtvěj. Nevomládnul, jak mu tvrdila."

"Cože?" divil se Yancey. Vytáhl z kapsy ten starej časopis a ten se vtevřel rovnou na tom hezkým vobrázku. "Tady tod-le," ukázal. "Tudle Saunk říkal, že to umíte. A všichni tady kolem vědí, že vy Hogbeni jste čarodějové. Saunk povídal, že jste to jednou udělali s nákým kámošem."

"To má nejspíš bejt Kadmos," povídám.

Yancey zamával časopisem. Viděl jsem, že mu to ve vočích tak divně blejská...

"Tadydle to je," povídá tak jako zdivoče. "Chlápek vlezte tadydle do ty věci a pak z ní zase vylejzá ven, a vylejzá a vylejzá, jsou ho tucty a pořád dokola. Kouzla a čáry. Ale já to vo vás Hogbenech vím. Lidi z města možná spletete, ale mě teda ne. Jste čarodějníci, všichni."

"To nejsme," povídá táta z rohu. "Už ne."

"Ale jste," nedal se Yancey. "Ledacos jsem slyšel. Dokonce jsem viděl jeho" - ukázal na strejdu Lese - "viděl jsem ho lítat ve vzduchu. A esli todle nejsou čáry, tak už teda nevím, co jsou."

"Vy to vážně nevíte?" zeptal sem se. "To je jednoduchý. To třeba vezmete -"

Ale máma mě zarazila, abych držel zobák.

"Saunk povídal, že to umíte," prohlásil. "A já jsem seděl a študoval a koukal tadydle do toho časopisu. A dostal jsem dobrej nápad. Je úplně jasný a každej to ví, že čarodějové můžou bejt na dvou místech najednou. Nemůže čaroděj třeba bejt i na třech místech najednou?"

"Dvě nebo tři, to je jedno," povídá máma. "Jenomže žádný čarodějové nejsou. To je jako taková ta věda, co vo ní člověk slyší. To si lidi vymyšlejí v hlavě. Není to přirozený."

"No tak," položil Yancey časopis. "Dvě nebo tři nebo celá kupa. Kolik lidí vlastně je na světě?"

"Dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set devatenáct," povídám já.

"No tak -"

"Počkat," zase já. "Teď je to dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set dvacet. Moc hezký mimino, fakt."

"Kluk nebo holka?" zeptala se máma.

"Kluk," povídám já.

"No tak proč byste ze mě nemohli udělat dvě miliardy a já nevím kolik to bylo najednou? Třeba jenom na půl minuty nebo tak nák? Já nejsem chamtívej. Vono to bude stejně stačit."

"Na co stačit?" ptala se máma.

Yancey se na mě pot'ouchle kouknul. "Já mám takovej problém. Musím najít jednoho chláпка. Trabl je v tom, esli ho eště dokážu najít. Už je to děsně dávno. Ale nák to udělat musím. Nebudu mít v hrobě klid, když nezaplatím všechny svoje dluhy, a tomudle chlapíkovi něco dlužím už třicet let. Tíží mě svědomí."

"To vás ctí, sousede," řekla máma.

Yancey popotáhl a utřel si nos rukávem.

"Bude to dřina," řekl. "Asi jsem to moc dlouho vodkládal. Já jsem totiž chtěl svejch vosum kluků jednou poslat, aby se po tom chlapíkovi porozhlídli, takže vidíte, jak mě to vypeklo, když se ta havěť nezvedená

dá takle zabít. Jak teď mám najít toho chlapíka, co ho potřebuju?"

Máma vypadala ustaraně a přistrčila Yanceymu džbáněk.

"Ufff!" odfrknul si. "Teda to je fakt voheň pekelnej, to jo. Ufff!" Pak si znova loknul, nasál vzduch a zamračil se na mámu.

"Když člověk má v plánu porazit strom a soused mu rozbije pilu, tak je podle mě správný, aby mu pučil svou vlastní, co? Není to tak?"

"To určitě," povídá máma. "Jenomže my nemáme vosum kluků, že bysme vám je pučili."

"Vy máte něco lepšího," povídá Yancey. "Černou magii, tu máte. Já vo tom neříkám ani tak, ani tak. Je to vaše věc. Ale když jsem viděl, jak jste pobili ty moje mladý, takže nemůžu udělat, co jsem chtěl - no tak se mně zdá, že byste měli bejt ochotný pomoci mi nák jinak. Když najdu toho chlapíka a vrátím mu, co mu dlužím, tak budu spokojenej. Tak co, není to svatá pravda, že ze mě můžete nadělat dav takovejch stejnejch jako já?"

"No, to bysme asi mohli," kejevla máma.

"A není to svatá pravda, že to můžete zařídit tak, aby každej z těch stejnejch jako já letěl fakt rychle a zastavil se u každýho člověka na celým světě?"

"To je jednoduchý," povídám já.

"Kdybych to moh takle udělat," povídá Yancey, "tak by bylo jednoduchý toho chlapíka najít a dát mu, co mu patří." Popotáhl. "Já jsem byl dycky poctivej chlap. Ať se propadnu, esli se chci na věky věků smažit v pekle, jak se tam budete smažit vy Hogbeni."

"Nesmysl," povídá máma. "Ale pomoci vám asi mužem, sousede, když vo to tak moc stojíte. Jo, pane, můžeme udělat, co na nás chcete."

Yancey se znatelně rozveselil.

"Slibujete?" zeptal se. "Vodpřísáhněte to na svoje čestný slovo!"

Máma se tvářila tak nějak divně, ale Yancey zase vytáhl kapesník, a tak povolila a slavnostně mu to slíbila. Hned pak se Yancey zas rozveselil.

"Jak dlouho bude to čarování trvat?" zeptal se.

"To není žádný čarování," povídám já. "Už jsem vám říkal, že potřebuju jenom pár kusů starýho železa a umyvadlo. Nepotrvá to dlouho."

"Já se brzo vrátím," začal tak jako kdákat Yancey, a když vyběhnul, tak se div neudusil smíchy. Jak šel po dvoře, tak zkusil nakopnout kuře, minul a chechtal se ještě víc. Asi mu bylo fajn.

"Tak teď di a udělej tu věc, aby byla hotová," povídá mně máma. "Hni sebou."

"Jo, mami," na to já, ale seděl jsem tam ještě vteřinu nebo dvě a študýroval jsem si to. Vzala koště.

"Víš, mami -"

"No?"

"Nic," řek jsem a vyhnul se koštěti. Snažil jsem se přijít na to, co mně to dělá starost. Něco to bylo, jenomže já nemoh říct co. Náak se mně nechtělo vyrobit tu věc, což celkem nedávalo smysl, protože to nevypadalo, že by se dělo něco fakt špatnýho.

Ale stejně jsem šel ven za dřevník a začal dělat. Trvalo mně to asi deset minut, ale já jsem moc nespěchal. Pak jsem se s tou věcí vrátil do domu a povídám, že je to hotový. Táta na to, abych zavřel zobák.

No tak jsem si tam sednul a zíral na tu věc a pořád mi z toho nekoukalo nic než trable. Muselo to tak nebo vonak mít něco společnýho s Yanceym. Nakonec jsem si všimnul, že tu zapomněl ten svůj časopis, tak jsem ho sebral a začal jsem číst, co bylo rovnou pod tím vobrázkem. Snažil jsem se náak pochytit hlavu a patu, ale ať sem trajcén, esli se mi to povedlo.

Bylo to vo náakejch bláznivejch buranech, co uměli lítat. No, to není zas takovej těžkej trik, ale pořád mi nebylo jasný, esli podle toho chlapíka, co to napsal, to mělo bejt směšný nebo ne. Mně připadá, že lidi jsou směšný i tak dost a že není nutný dělat je ještě směšnější.

Nikam to nevedlo, tak jsem šel dolů do sklepa a hrál jsem si s malým. Už mu ta nádrž začíná bejt trochu malá. Byl rád, že mě vidí. Zamrkal na mě všema čtyřma očima, hezky jedno po druhým. Fakt milý.

Ale celou tu dobu mně pořád nedal pokoj ten časopis. Uvnitř mě to brnělo, jako tenkrát v Londýně před tím velkým požárem. A taky tam tenkrát měli spoustu nemocí.

To mi připomnělo něco, co mně jednou říkal děda, že von měl takovýdle brnění, než se potopila Atlantida... Jasně, děda může tak jako nakouknout do budoucnosti - jenomže vono to není moc k ničemu dobrý, vona se pořád mění. Já to sám zatím neumím. Eště jsem dost nevyrost. Ale měl jsem takový jako tušení, že se děje něco fakt špatnýho, akorát že se to eště nestalo.

Už jsem se skoro rozhodnul, že vzbudím dědu, takový starosti mně to dělalo. Ale zrovna tou dobou jsem slyšel z kuchyně náký dupání, tak jsem přišel nahoru, a tam Yancey a leje do sebe kořalku, co mu máma dala... Jen jsem se na toho plešouna starýho podíval, měl jsem zase ten pocit.

Yancey povídá: "Ufff!" Postavil džbáněk a chtěl vědět, esli jsme připravený. Tak jsem ukázal na tu věc, co jsem vyrobil, a povídám, že je to vono a co si vo tom myslí?

"Tadle mrňavá věcička ?" ptal se Yancey. "To budete vyvolávat starýho rohatýho?"

"Není potřeba," povídá strejda Les. "Dyt' jste tady už vy, vy zmije."

Yancey vypadal spíš potěšeně. "To jsem přesně já," povídá. "Nebezpečnej jako zmije a plnej jedu. Jak to funguje?"

"No," povídám já, "to vás tak jako rozštípá na spoustu Yanceyů, to je všechno."

Táta seděl a mlčel, ale v hlavě musel bejt naladěnej někde na nákýho profresora, protože začal plácet nesmysly. On sám nezná ani jedno slovo na čtyry slabiky.

Já taky nestojím vo to náký znát, protože těma se jenom zkomplikuje, co by jinak bylo tak jednoduchý jako vykuchat pstruha.

"Každý lidský organismus," začal se táta předvádět jako cvok, "je elektromagnetický stroj, který vydává určitý vzorec záření jak z mozku, tak z těla. Převrácením polarity bude každá vaše jednotka, Yancey, automaticky přitahována ke každé již existující lidské jednotce, protože protiklady se přitahují. Ale nejdřív vstoupíte do toho Saunkova přístroje a vaše tělo bude rozloženo -"

"No počkat!" vyjekl Yancey.

Táta pokračoval, pyšnej jako páv.

"- na základní elektronickou matici, kterou je možno donekonečna násobit, stejně jako ze sazby se mohou vytisknout miliardy obrácených identických kopií jí samé - negativy místo pozitivu. Protože u elektronických vlnových vzorců nehraje čas roli, každou kopii si přitáhne prostor obsazený každou jinou osobou na světě," pokračoval táta a já měl pocit, že puknu. "Ale protože dva předměty nemohou zabírat totéž místo, automaticky dojde k prostorovému vyrovnání. A to každou yanceyovskou kopii trochu odstrčí, asi tak tři čtvrti metru od každé lidské bytosti."

"Zapomněli jste namalovat můři nohu," rozhlídnul se Yancey nervózně kolem. "Totle je to nejhorší a nejnemožnější kouzlo, vo jakým jsem za celej život slyšel. Já jsem myslel, že jste povídali, že Starýho rohatýho volat nebudete?"

Možná to bylo tím, že starej Yancey v tom momentě sám vypadal hrozně moc jako Starej rohatej, ale já už jsem to nemoh vydržet - ten divnej pocit vevnitř. Tak jsem zbudil dědu. Udělal jsem to v hlavě, malej mi pomoh, takže si toho nikdo nevšimnul. A hned se to na půdě začalo chrout a děda sebou trochu hodil a probral se. A jen se probral, začal klejt jak starej matróz.

To slyšela celá rodina, akorát Yancey nemoh. Táta se přestal předvádět a sklapnul.

"Tupci!" zuřil děda. "Ničemníci! Certes, není nikterak divu, že mne pronásledovaly zlé sny. Saunku, to jsi tomu zase dal. Copak nemáš smítko zdravého rozumu? Neuvědomil sis, co plánuje ten podlý zbabělec, tchoř jeden? Seber se, Saunku, nebo tě tvůj mužný věk zastihne nepřipraveného." Pak dodal eště něco v sanskrtu. Když člověk žije tak dlouho jako děda, tak si ty jazyky vobčas trochu plete.

"Ale, dědo," povídá máma, "co vlastně Saunk provedl?"

"Vy všichni jste to provedli!" zařval děda. "Cožpak si neumíte dát dvě a dvě dohromady? Saunku, co ten obrázek, který jsi viděl v Yanceyově časopise? Odkud ta náhlá změna názoru, když ten tchoř má asi tolik cti co prachsprostý vyžířka? Chcete, aby se svět předčasně vylidnil ráčil? Zeptejte se Yanceyho, co má v kapse nohavic."

"Pane Yancey," povídám já, "co máte v kapse no... kallahot?"

"Co?" povídá von, šáhnul tam a vytáhnul velkej rezavěj francouzák. "Myslíš totle? To jsem sebral vzadu v kůlně." A tvářil se fakt pořouchle.

"Co s tím chcete dělat?" ptá se hned máma. Yancey se po nás všech zle podíval. "No, klidně vám to

můžu říct," povídá. "Chci majznout každýho, každou živou duši na celým světě, rovnou přes hlavu, a vy jste mně slíbili, že mně s tím pomůžete."

"Pro milosrdenství," povídá máma.

"Jojo," zachechtal se Yancey. "Až mě začarujete, tak budu všude, kde je někdo jinej, a budu stát rovnou za nima. A pořádně je majznu. Tak si budu jistě, že si vyřídím účty. Jeden z těch lidí musí bejt ten chlápek, co ho hledám, a dostane, co mu jsem třicet let dlužnej."

"Jakej chlápek?" povídám. "To jako ten, co jste se s ním potkal v New Yorku a co jste mně vo něm povídal? Já myslel, že mu jenom dlužíte náký prachy."

"Nic takovýho sem nikdá neřek," odseknul Yancey. "Dluh je dluh, ať jsou to prachy nebo slupka do hlavy. Nikomu neprojde, aby mi dupal na kuří voko, třicet let netřicet let."

"Von vám šlápnul na kuří voko?" zeptal se táta. "Nic jinýho?"

"Jo. Byl jsem tenkrát namazanej, ale spomínám si, že jsem šel dolu po nákejch schodech a tam jezdilo pod zemí spousta vlaků."

"Byl jste opilej."

"To jsem teda byl," kejnul Yancey. "Takovýho něco přece nemůže bejt - aby vlaky jezdily pod zemí. Ale rozhodopádně si pamatuju, že se mně nezdál ten chlápek, co mi dupnul na kuří voko. Jako kdybych to eště cejtil. Naštvalo mě to. By tam takovej nával, že jsem se chvilku nemoh ani hnout, a ani jsem pořádně neviděl toho chlápka, co na mě dupnul.

Než jsem se stačil rozehnat holí, tak byl fuč. Ani j sem neviděl, jak vypadal. Mohla to taky bejt ženská, ale to je jedno. Já prostě nechci umřít, než zaplatím dluhy a vyřídím si to s každým, kdo mně něco proved... Já si to dycky vyřídím s každým, kdo mně něco proved, a to jsou skoro všichni lidi, co jsem kdy potkal."

Yancey Tarbell byl fakt pěkně nakrknutej. A vykládal dál:

"No tak si říkám, že když nevím, co to bylo za chlápka, co mně dupnul na kuří voko, tak bude lepší, když si to vyřídím úplně s každým, ať je to mužskej, ženská nebo dítě."

"Tak pomalu s tou flintou," na to já. "Žádný dítě nemohlo bejt naživu před třicíti lety, a vy to moc dobře víte."

"To je jedno," odsekl Yancey. "Tak jsem si vo tom přemejšlel, a napadla mě jedna děsná věc: co když ten chlápek už natáh bačkory? Třicet let je dlouhá doba. Ale pak jsem si zas říkal, že esli teda umřel, tak je šance, že se předtím voženil a měl děti. Tak když si to nemůžu vyřídít s ním, tak si to můžu vyřídít s jeho dětma. Hříchy otců - tak je to psaný v bibli. Když praštím každýho na světě, tak se nemůžu moc splíst."

"Žádný Hogbeny mlátit nebudete," povídá máma. "Ani jeden z nás nebyl v New Yorku vod ty doby, co jste se narodil. Chci říct, že jsme tam nebyli nikdá. Tak nás z toho můžete vynechat. Nelíbilo by se vám třeba bejt zase mladej nebo tak? To bysme vám mohli místo toho zařídit, když zapomenete na tendle nápad."

"To teda ne," zarytě povídá Yancey. "Svatosvatě jste mně slíbili, že mně pomůžete."

"No, jenže takovej slib dodržet nemusíme," povídá máma, ale to už se z pudy vozval děda.

"Hogbenovské slovo je svaté," řekl nám. "Jest to pouto naše. Musíme dodržet, co jsme tomu troubovi slíbili. Ale jakmile to jednou dodržíme, neváže nás už nic."

"Jo?" povídám, protože mě zrovna něco napadlo. "Když je to teda tak - pane Yancey, co přesně jsme vám slíbili?"

Zamával proti mně šroubovákem.

"Že mě rozdělíte na tolik lidí, kolik je na světě jinejch lidí, a že budu stát hned vedle každýho z nich. Dali jste slovo, že mi v tom pomůžete. Nepokoušejte se z toho vykroutit."

"Já se nevykrucuju," povídám. "Já jenom aby bylo mezi náma jasno, abyste byl spokojenej a neměl pak náký řeči. Ale eště něco. Musíte bejt stejně velkej jako každej, kerýho navštívíte."

"Cože?"

"No to můžu snadno zařídit. Když vlezete semdle do ty věci, tak budou dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set dvacet Yanceyů na celým světě. No a co když někerej z těch Yanceyů bude najednou stát vedle chlápka, co má dva metry. To by nebylo nic moc, ne?"

"Tak chci bejt velkej dva a půl metru," na to Yancey.

"Tak to ne, pane. Ten Yancey, co pude za takle vysokým chlápkem, bude přesně stejně velkej. A ten, co pude za dítětem vosumdesát centimetrů vysokým, bude sám taky vosumdesát centimetrů vysoký. Co je fér, to je fér. Bud' na to kejvnete, nebo nebude nic. A ještě jedna věc, budete přesně tak silnej jako ten proti vám."

Asi viděl, že to myslím vážně. Nadhodil si ten francouzák.

"Jak se dostanu zpátky?" zeptal se.

"To zařídíme," povídám. "Dám vám pět vteřin. Na to, aby se člověk rozmáchnul francouzákem, to stačí, ne?"

"Moc dlouho to není."

"Ale když tam zůstanete dýl, tak vám to může někdo voplatit."

"To by moh," kejvnul a pod tou svojí vrstvou špíny zbělal. "Pět vteřin je až dost."

"Takže když to uděláme přesně takle, tak budete spokojenej? Nebudete mít řeči?"

Rozmáchnul se tím francouzákem a zachechtal se.

"To mně ouplně vyhovuje," povídá. "Pěkně je krůsnu po kebuli. He he he."

"Tak si stoupněte semdle," ukázal jsem mu. "Ne, rači chvilku počkejte. Já nejdřív sám vyzkouším, že to funguje."

Popad jsem do ruky polínko z bedny u kamen a mrknul jsem na Yanceyho. "Připravte se," povídám. "Za minutku jsem zpátky a pak sem hned pudete vy."

Máma začala něco říkat, ale pak se z ničeho nic děda na půdě rozchechtal. Nejspíš zase koukal do budoucnosti.

Vlez jsem do ty věci, a fungovala úplně hladce. Než jsem stačil mrknout, rozdělil jsem se na dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set devatenáct Saunků Hogbenů.

Bylo jich vo jednoho míň, protože sem vynechal Yanceyho, a samozřejmě Hogbeni nejsou v žádném sčítání. Ale jinak sem stál před každým člověkem v celém širém světě kromě Hogbenovy rodiny a samotnýho Yanceyho. Bylo to vážné nemožný.

To jsem fakt nevěděl, že je na celém světě takovejch vobličejů! Ty lidi měli všechny barvy, některý měli fousy, některý ne, některý měli šaty, některý byli nahý jako prst, některý hrozně veliký a některý mrňavý, a půlka z nich byla v denním světle a půlka v noci. Úplně se mi z toho zamotala hlava.

Na moment jsem měl dojem, že vidím pár lidí, co znám dole v Piperville, včetně šerifa, ale pak se mi poplet s jednou dámou s perlama na krku, co si vedla takovýho jako klokánka nebo co, a ta zas s bezvadně voháknutým chlápkem, co v nějakým sále ved řeč.

Páni, mně bylo zle.

Sebral jsem se a byl nejvyšší čas, protože asi tou dobou si mě úplně všichni na světě všimli. No jasně, vypadalo to, jako že jsem se vyloup z čistý voblohy rovnou před nima, z ničeho nic, a - no, stalo se vám někdy, že by se vám dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set devatenáct lidí koukalo rovnou do očí? Bylo to hrozný. Zapomněl jsem, co jsem chtěl. Akorát jsem tak jako slyšel dědu, jak povídá, že sebou mám hodit.

Tak jsem vrazil to polínko, co jsem držel, teda teď to byly dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set devatenáct polínek, do stejného množství rukou a pustil. Pár těch lidí ho pustilo taky, ale většinou ho drželi. Pak jsem se snažil vzpomenout si, co jsem chtěl říct, jako že máj Yanceyho bacit první, než se stačí vohnat tím francouzákem.

Ale byl jsem úplně vedle. Bylo to divný. Jak se na mě všechny ty lidi koukali, tak jsem se začal tak stydět, že jsem nedokázal votevřít zobák. A ještě horší bylo, když na mě děda zařval, že už mi zbejvá jenom vteřina, tak nebyl ani čas něco vykládat. Za jednu vteřinu se vobjevím zase u nás v kuchyni a tam bude starej Yancey, nachystanej skočit do tý vymoženosti a rozmáchnout se tím francouzákem. A já jsem nikoho nevaroval. Jenom jsem každému dal mrňavý polínko. Teda jak ty na mě zírali! Připadal jsem si úplně nahatej. Oči jim mohly vypadnout a zrovna když jsem se vod kraje začal tenčit jak žvejkačka, tak jsem - já vážně nevím, co mě to popadlo. Asi že jsem se tak strašně styděl. Možná jsem to neměl dělat, ale -

Udělal jsem to!

Pak jsem byl zpátky v kuchyni. Děda na půdě říčel smíchy, div ho to nezabilo. Von má starej pán divnej smysl pro humor.

Ale neměl jsem v ty chvíli na něj čas, protože starej Yancey mě vodstrčil a honem si vlez do ty věci sám. A rozplynul se jako předtím já. Rozdělil se na tolik lidí, kolik jich na světě je, a stál rovnou před každým z nich.

Máma a táta a strejda Les mě probodávali vočima. Já jsem se trochu vrtěl.

"Zařídil jsem to," povídám. "Chlap, kerej je takovej špína, že chce tlouct malý děti po hlavě, si zaslouží, co se -" zarazil jsem se a kouknul na tu svou vymyšlenost- "co schytal," dořek jsem, protože v ty chvíli se Yancey zase z ničeho nic vykulil, a tak domlácenýho chřestejše jsem v životě neviděl. Páni!

No, já bysem řek, že skoro každé na světě si do pana Yanceyho praštil. Vůbec neměl šanci rozmáchnout se tím klíčem. Celej svět se dostal k první ráně.

No vážně, Yancey vypadal úplně zdrchanej.

Řvát ale moh. Bylo ho slyšet kilometr daleko. Pořád ječel, že jsme ho podvedli. Chtěl ještě jednu šanci, a tentokrát že s sebou veme flintu a kudlu. Nakonec to mámu přestalo bavit, popadla ho za límec a zatřepala s ním, že mu drkotaly zuby.

"Vy budete citovat bibli!" povídá mu navztekaně. "Vy mrňavej vysušeněj jedovatej hade! Kniha říká, voko za voko, ne? My jsme slovo dodrželi, a ať si někdo zkusí říct něco jinýho."

"To je pravda, certes," přidal se z půdy děda.

"Bude lepší, když budete domu a dáte si na to arniku," povídá zas máma a ještě s Yanceym zatřepala. "A nevopovažujte se tady už ukázat, už nikdá, nebo na vás pustíme malýho."

"Ale dyť sem si to nevyřídil!" ječel Yancey.

"A taky už nikdá nevyřídíte," povídám já. "Tak dlouho žít nebudete, abyste si to moh vyřídít úplně s každým na celým světě, pane Yancey."

No a tohleto Yanceyho dorazilo. Dostal barvu jako polívka z červený řepy, něco zakdálal a začal klejt. Strejda Les šáhnul po pohrabáči, ale nebylo to potřebí.

"Celej svět mi ublížil!" kvílel Yancey a popad se za hlavu. "Znemožnili mě! Proč mě u všech čertů všichni praštili první? Na tom je něco -"

"Pšt," povídám já, protože mi v ty chvíli došlo, že trable neskončily, jak jsem si myslel. "Hele, slyšíte někdo něco z vesnice?"

Dokonce i Yancey sklapnul, dyž smě poslouchali.

"Nic neslyším," povídá máma.

"Saunk má pravdu," vložil se do toho děda. "Tady je něco špatně."

Pak to všem došlo - teda kromě Yanceyho. Protože toudle dobou už by dole v Piperville měl bejt pěcknej poprask. Nezapomeňte, že já a Yancey jsme navštívili celej svět, takže i Piperville, a když se lidem stane něco takovýho, tak nemlčej. Přinejmenším tam měl někdo ječet.

"Co všichni stojíte jako hluchoněmý?" povídá Yancey. "Musíte mi pomoci si to s nima vyřídít!"

Nevšímal jsem si ho. Sednul jsem si a študýroval tu věc. Po minutě jsem už věděl, co jsem udělal špatně. Děda na to nejspíš přišel stejně rychle jako já. Měli byste slyšet, jak se chechtal. Doufám, že to starýmu pánovi aspoň prospělo. Von má vobčas fakt divnej smysl pro humor.

"Já jsem tadydle udělal takovou chybu, mamí," povídám. "Proto je dole v Piperville takovej klid."

"Ba, vskutku," chechtal se pořád ještě děda. "Saunk by si měl vyhledat dobrý úkryt. Koukej se ztratit, hochu."

"Ty jsi udělal něco, cos neměl, Saunku," povídá máma.

"Kecy, kecy, kecy," řval Yancey. "Já chci spravedlnost! Já chci vědět, co Saunk udělal, že mě všichni na celým světě praštili přes kebuli! Musel něco udělat. Neměl jsem ani čas -"

"Nechte toho kluka bejt, pane Yancey," povídá máma. "Udělali jsme, co jsme slíbili, a to stačí. Vy vocud' vypadněte a děte se uklidnit, než řeknete něco, čeho budete litovat."

Táta mrknul na strejdu Lese, a než stačil Yancey začít na mámu zas řvát, stůl jako vohnul nohy, že na nich měl kolena, a potichouunku se připlížil za Yanceyho. Pak táta povídá strejdovi Lesovi: "A ted' voba najednou, a jedem," a stůl narovnal nohy a nakopnul Yanceyho tak, že vylít ze dveří.

To poslední, co jsme vod Yanceyho slyšeli, bylo jeho řvání, jak se kutálel z kopce až dolů. Pozdějc jsem

se dověděl, že se dovalil na půl cesty do Piperville. A když se tam dostal, začal hned mlátit lidi po hlavě francouzským klíčem.

Nejspíš si říkal, že se do toho musí pořádně vobout.

Šoupli ho na čas do basy, aby vychladnul, a nejspíš taky vychladnul, protože se pak vrátil do ty svý boudy. Slyšel jsem, že nedělá nic, než že tam sedí, pusa se mu hejbe a von se snaží vymyslet, jak by si to vyřídil s celým světem. Ale nemyslím, že by na to někdy přišel.

Hned ze začátku jsem se vo něj moc nestaral. Měl jsem svejch trablů dost. Jen co táta a strejda Les zahnali stůl na místo, máma se do mě zase pustila.

"Řekni mi, co se stalo, Saunku," povídá. "Bojím se, že jsi udělal něco nesprávnýho, když jsi byl v ty věci. Pamatuj, že seš Hogben, synu. Musíš se chovat slušně, když se na tebe dívá celej svět. Doufám, že si nám neudělal vostudu před celým lidstvem."

Děda se zase zasmál. "Kdepak, dosud ne," řekl. Pak sem zaslech dole ve sklepě takový jako zabublání a věděl sem, že von to ví taky. To je docela překvápko. U malýho člověk neví. Nejspíš taky trochu vidí do budoucnosti.

"Udělal jsem jenom takovou malou chybu, mami," povídám. "To se může stát každému. Já jsem tu věc asi udělal tak, že mě to rozdělilo na spoustu Saunku, to jo, ale poslalo mě to dopředu do příštího tejdne. Proto není z Pipervillu slyšet žádněj kravál."

"Propána," řekla máma. "Dítě, ty děláš všechno tak lajdácky!"

"Promiň, mami," na to já. "Trabl je v tom, že mě moc lidí v Pipervillu zná. Asi bysem se měl zdejchnout do lesa a najít si šikovnej dutej strom. Příští tejden ho budu potřebovat."

"Saunku," povídá máma, "ty jsi něco proved. Dřív nebo pozděj na to přijdu, tak mně to radši řekni hned teď."

No co, věděl jsem, že je to pravda. Tak jsem jí to řekl, a vám to můžu klidně říct taky. Stejně to příští tejden uvidíte sami. To jenom ukazuje, že si člověk musí dávat hroznýho bacha. Odedneška za tejden budou všichni lidi na světě pořádně překvapený, až se z ničeho nic vobjevím, vrazím jim do ruky polínko, a pak zacouvám a plivnu jim rovnou do vobličej.

Řek bych, že dvě miliardy dvě stě padesát milionů devět set padesát devět tisíc devět set devatenáct, to jsou úplně všichni na světě.

Všichni!

Někdy příští tejden, počítám.

Tak nashledanou.

1 George Cruikshank, 1792-1878, anglický karikaturista (pozn. překl.).